

fälunda måste äfwen Nikodemus med all sin dygd wara utom nådaståndet, så wida det icke kan bewisas, att han kommit till en rätt och saliggörande tro. Och detta grämer egenrättfärdighetens tjuare, att Nikodemus icke kan upptagas i den Christna församlingens gemenskap. Just derföre måste Nikodemus utslutas ifrån Himmelriket, emedan hans trosbröder både ibland Lappar och bönder, haka sig fast i Nikodemus; och kunna alldrig komma till himmelriket, så länge som den tron siter i peruken, att Nikodemus är i Himmelriket. Nikodemi trosförwanter äro neml. hemliga Rationalister, som bygga sin salighets grund på egenrättfärdigheten, och kunna alldrig komma till försoningen eller rättfärdiggörelsen, så länge som Nikodemus är i Himmelriket; men faller Nikodemus ifrån Himmelriket, då måste äfwen hans trosförwanter falla derifrån, och börja på att twifla om sin salighet.

(Fortf.)

W i t e å

Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Hopandes Röst i

Öknem.

N:o 7. Juli. 1854. 3 Årg.

Om wärfelserna i Torneå Lappmark.

(Fortf. från föreg. Nr.)

En annan strid har uppkommit rörande Lärjungarnes tro före Påskdagen. En del värfas, att Lärjungarne hade en lifwande tro äfwen före Påskdagen. Men de som idswara denna lära, hafwa också stannat på hlfwa wägen till Himmelriket. De hafwa nemliken hos Lärjungarne funnit sådana swagherer, som de finna hos sin sjelfwa; och när de jemföra sitt eget själarikåd med Lärjungarnes, finna de så mycken likhet deruti, att de omöjigen kunna twifla på sin salighet, så wida de icke kunna twifla på Lärjungarnes salighet. Skulle det nu kunna bewisas, att Lärjungarne hade en rätt och saliggörande tro före Påskdagen, så skulle alla nådetsufwar, som förlita sig på Lärjungarnes tro, slipa in i Himmelriket på hlfwa wägen. Men skulle åter Lärjungarnes tro före Påskdagen befinnas wara en död tro, så skulle de slås nådetsufwar, som förlita sig på Lärjungarnes tro och Christendom, falla i förtwiflan, liksom Lärjungarne föll i idswiflan efter Fralsarens död. Jesu Gud beware oss för en sådan förtwiflan, säga nu

de nådatsufswar, som hafat sig fast i lärjungarnes tro, och hoppas på saligheten med den tro, som lärjungarne hade före Påskdagen.

Ät om of nu höra, hwar på de nådatsufswar, som förswara Läran om Lärjungarnes saligaöbrände tro före Påskdagen, grunda sin öwertvælse. Först och främst säga de hade Lärjungarne en rätt tro. Mikodemus trodde icke att Jesus Nazareus war Messias, men Lärjungarne trodde, att Jesus war Kristus, Guds son och werldens Frälsare; rätt så! Lärjungarne hade werkeligen en sådan tro; men det war en jordisk Messias, som de trodde på; de hade samma föreställning om Kristus, som Judarne; och denna föreställning om det messianiska riket warade ända till Christi himmelsfärd. Nu frågas, om någon Prest i Christenheten kan upptaga en sådan menniska i den Christna församlingen, som tror på en jordisk Messias? Wi tro icke, att Christendoms kunnskapen allena utgör den rätta Christendomen, men en falsk lära om Christi Person leder menniskan till en falsk Religion; och em Lärjungarne hade fått fortfara i sin gamla tro på en jordisk Messias, skulle Christendomen i sifftwa werket hifwa blifwit en art af Judentom. Man skulle då predika för hedningarne ungefärligen sålunda: genom Tron på en jordisk Messias kunnen I förhwärwa Er ära och rikedom i werlden; I behöfwen icke f utra f r slaweri och örtvæ af jordens Tyranner; I blifwen adlade genom Christendomen uti det Messianiska Riket; genom Christendomen kunnen I förhwärwa Er stora jordiska förmaner: I behöfwen icke frukta för fattigdom och jordiskt trångmål, om I antagen Christendo-

men; uti det Messianiska riket finnes idel frihet och jemlikhet. En sådan Christendom, som lofwar menniskan icke del jordiska förmaner är wist lofande för den stora mängden, men det är Communisternas Christendom: det är en Christendom, som fastar menniskan wid det jordiska och kommer heane att glömma det himmelska. Menniskan är af naturen så fast spikad wid det jordiska, som hon anser för sitt högsta goda, att hon gerna skulle omfatta en sådan Christendom, som lofwar henne jordiska förmoner, och nu det är en werkelig sanning, att fattigdom och jordiskt elände skulle wara bra sällsynt, om mennisko släget i massa kunde ömständas till den sanna Christendomen; men det jordiska wälbefinnandet är icke Christendomens högsta mål. De som drömma om ett himmelrike på jorden uti förnugets Herradöme, skulle utan twifvel omfatta tron på en jordisk messias med entusiasm; de skulle göra ett förbund med de Christna Communisterna, och predika en lära, som lofwar så många hemliga förmoner, frihet, jemlikhet, hälsa, wälfstånd, allmän wälfstånd; ingen fattigdom, ingen förblifelse, intet förtryck, ingen rik och ingen fattig, ingen Herre och ingen slaf, konungen och tiggaren bröder: Lammet och Leoparden i broderlig förening. Alla dessa herrliga förmoner äro wisserligen lofwade i det Messianiska riket och skulle blifwa en följd af Christendomen, om den blefwe allmän öfwer allt. Men att betrakta dessa jordiska förmoner såsom Christendomens högsta mål, det wore i sifftwa werket att tro på en jordisk Messias, som frälsar menniskosläget ifrån all jordisk nöd. Med en sådan Tro blir menniskan icke salig i Öwigheten. In mera menniskans hjerta

är fastadt wid detta jordiska, desto öfverfligare blir hon genom mistningen deraf. Lärjungarne stillo i förtröstan när de förlorade siddet för sina jordiska förhoppningar; och hvar och en, som icke har kommit längre i sin Christendom än Lärjungarne hade kommit iore Långfredagen, måtte falla i förtröstan, så snart han förlorat sig et för sina jordiska förhoppningar. Tron på en jordisk Messias eller den tron, att människan genom Christendomen blir lycklig i tiden uti tefamligt hänseende, är icke en saliggörande Tro, emedan en sådan Tro gör människan särsiare i werlden, än hon af naturen är. Ochå har erfarenheten wisat, att de, som baka sig fast i Lärjungarnes Tro, äro fasta i werlden; de hafwa ingen häg eller lust att slita sig lös ifrån werlden. De wisja icke förslå något af sitt jordiska goda för Christendomen. De hafwa ingen lust att göra sammanfatt för att hjälpa nödlidande; de hafwa ingen lust att öfvergifwa sina gamla hemsfunder och syndawaror; den gamla werldshern winngar dem att ior hedern skull hålla bröllop, hornedl och gratöl. De hafwa ingen lust, att för den Christendom, som de sjeltw erkänna, göra något utproffring. Om gammel adam smyger sig fram i ord eller ådräfwor, så tag de sin gammel adam i förswor, och säga: Lärjungarne hade ochå gammeladam, u. e. ändock hade de en lefwande tro på Christum. Här ser man hur vändigt gammeladam kan innga sig bakom Lärjungarnes Tro.

Alla swagheter, som Lärjungarne hade, kan gammeladam slåna sig till godo. Lärjungarne wisade handgrifbet, men woro ändå sanna Christna. En sådan lära är wis behaglig för gammeladam, som så gerns will

andas under Lärjungarnes Christendom; men tager man bort detta andhål för gammel adam, då kommer gammel adam i flämman. Frälsarens ord till Lärjungarne: "I weten icke hwars andas barn I ären," wisar nogjami, att Frälsaren icke kunde gilla Lärjungarnes Christendom, när ee wille, att Gud skulle falla ifrån himmelen.

Men Frälsaren sade ju, när Petrus bekände sin tro: salig äst du Simon Söns Son; ty kött och blod hafwer dig detta icke uppenbarat. Wi måste Petrus då hafwa haft en saliggörande tro, allensind Frälsaren prisade honom salig. Swar: Petrus kunde i det ögonblicket prisae salig, när han kände en släkt af Guds anda; men i nästa ögonblick war han ju en Satan, emedan Frälsaren sade till honom gack bort satan, du är mig till hindern. Kan den wara en sann Christen, som ar en frestare till det som ondt är. Men Frälsaren sade en gång till Lärjungarne: I sem foljt mig i den nya födelisen. Alltså woro Lärjungarne redan den tiden bödda på nytt? swar: desia Frälsarens ord kunna likawäl hafwa ärende på den kommande nya födelisen, som på den framfarno; men den helige ande war ju icke annu då på farde; huru kan en menniska bödas på nytt, utan den helige andes medverkan? ett annat wådt, hwars Lärjungarnes tros förwandter rida lyder så: gladjens icke deröfwer, att andarne äro eder underdåniga, men gladjens deröfwer, att Edra namn äro skrifna i Himmelen. Swar: detta har också äfseende på den Christendom, som komma skulle; Lärjungarnes namn äro skrifna i Himmelen, för de

werldenes grund war lagt, men först i tidens fullbordan blef denna ikriften urwenb-rac. Men Frälsaren föreb- icke Lärjungarne för deras otro, såsom han förebådade de otrognå Judoerna; utan han kallat dem endast "Klentrogne". Alltså hade Lärjungarne tron på Christum, ehuru de ana tro war liten och swag. Swar: det är en stor skillnad emellan en saliggörande tro, och en död tro. Lärjungane trodde att Jesus war Messias, men de trodde på en jordisk Messias, men icke på en himmelsk och andelig Messias. Och det är juist frågan om nådon kan blifwa salig med en sådan tro ännu i denna dag på en jordisk Messias, men på den andeliga Messias hafwa de ingen förtrofast.

Men Lärjungarne woro icke faste i werlden; de hade ju öfwergeitwit allting och följt Christum. Swar: för det pri- set, som Lärjungarne hade i sigte, skulle någon hwor hafwa juist att öfwergeitwa sitt jordiska närings fäng och följa Christum. Lärjungarne hade den föreställningen, att de skulle få blifwa ministrar i det messianiska Riket. Oftast är det brist på insigt och kunskap om Lärjungarnes då wa- rande sinnebestämning, som gör, att den ensaldige ariver sig fast i det stenbara, och Lärjungarnes Tro blir för många nådatiuf alldeles cumbarlika, emedan hans eget sjåla tillstånd slårmer någorunda öfwerens med Lärjungarnes sjåla till- stånd före Långfredagen. Men genom denna tro kommer han icke längre än till Långfredagen; der börjar nu sorg och förtwiflan, och så långt will nådatiufwen icke följa med Lärjungarne. Nådatiufwen will se den forskaste, men icke will han komma i en sådan sorg, som är efter Guds sinne; han will icke komma i en sådan sorg, som något nedslåm- mer kärleken till det jordiska, som betager honom all för-

tröstan på den jordiska Messias, han will icke komma uti en sådan sorg, som slötar honom i förtwiflan och andelig nöd. Utan andelig sorg, utan ängslan, utan beträffvelse, utan morgångår i werlden, och utan förtwiflan om sin själs frälning, will han sliga in i himmelriket, ehuru det är tyd- ligt och genom klart att Lärjungarnes hjertan juist genom denna sorg beröres att emotta den himmelska glädjen, juist derige- nom, att sorgen lössliter hjertat ifrån werlden, nedslåmmer werldskärleken och gör menniskan anaclågen att sofa det oförgångliga och ewiga goda. Si så långt will nådatiuf- wen icke komma, och därför säger han: det är en stor synd att falla i en sådan förtwiflan och otro, som Lärjungarne hade efter Frälsarens död. Ja, juist denna förstråkliga otro, som genom Frälsarens död kom i dagen hos Lärjungarne och som ritills hade legat förborgad under den iarka döda Tron på en jordisk Messias, juist denna otro, som då först urwenbarade sig hos Lärjungarne, borde öfwertryga alla, som wilia försvara Lärjungarnes Tro, att de icke hade någon rätt och saliggörande Tro, utan endast en stark död- Tro på den jordiska Messias; och hvarvet wet om icke sam- ma döda Tro ännu ligger som bomma frång hjerat på alla dem, som förswara Lärjungarnes döda Tro, under hwilken den storra otro liquer förborgad? men denna otro kommer icke i dagen förr än den döda Trons täckelse taget bort; kanske förr på dödsbåden då du warder sågande; de behåga mig icke. Alla sanna Christna hafwa den eskarheten, att den största otro ligger förborgad under den döda Tro, som herr- star i Christendeten. Menniskan kan hafwa en död Tro, fastän hennes samwetet någon gång blifwit litet wäckt, och juist då är den döda tron fast och oubblig, när man af

några den förestående nådens känningar tillagor sig nya födelsens nåd, det är att gå Guds ande i förväg. Den som tror sig vara en Christen och är det icke, är i sibrre själavårda, än den som twiflar om sin salighet; den sednare söker med fruktan och bafwan, att han må salig warda; den forta twiflar icke om sin salighet. och derföre är han och mindre anslagen om att feko efter Herran.

Mera underligt synes det, att äfwen en del prestes, äfwen sådana som tro sig ega fullkomlig insat i nådens ordning, taga Lärjungarne tro i förwar, och påstå, att Lärjungarne hade en lefwande tro före Påskdagen. Utom Predicerna på Tornes Elf. som äro uti en beständig berättelse med de wärdta, (undantagandes Heparando) hafwa wi äfwen sett några "ord sagda från Predikstolen i ena Wänta första Tronnedag Jul 1853. På realliga Embetsbröders och rättfärdiga Åbrorers bejdran till wärdet lewade". (trykt i Gelle 1853.) Orden wära såu då:

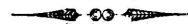
Uti församlingen har ankommit en Lärare (hinnesfönde predikant) hwars namn skall wära Alén. Han jagst härnamma från Österanda. den beröftrade Eric Jansons wärdbygd, hwilens både Lära, personlighet och lefwarne redan äro af Guds dom i dagen ställda". (Om Eric Jansons Lära och lefwarne är mycket skrifwit i Tidningen, som inb. ingen målat med swarta räkgor, såsom till Ex. att Eric Jansone offrade barn på sina sammankommit, m. m.; men om Eric Jansons werkliga karaktär är ännu inänting skrifwit af opartisk hand. Ännu hwilar en hemlighets full stöja öfwer hans lefnad. Rec. am.) "Dingenon är den n. ankomne wärdigen hwä ten bättre eller sämre. Frågagan är blott, hwad han sjelf och hans jändning till oss är,

Om Gud och Jes 8 stikat honom hit att lära, eller om han kommit, kallad af egna hugskott, och hör till des-ia sjelföpare, hwarom Gud plagor genom Profeten. Gud sände icke Profeterna likwäl lupo de. Jerem. 23 21. Man lemnar detta casgjordt till widare. Gud och tiden skall snart ställa det i dagen. Men oss såsom Lärare i församlingen, hwilka på Jesu Christi dag stole swara, för wärdt Embetes förvaltning, wärd lära och wärdt lefwarne, tillhör det att waka och säga till i tid ehwar förhållandet är twetydigt, och skal till misstanka, att oss icke måtte drabba förebräelsen att hafwa warit tyfsta hundar, som icke något skälla. Ef. 56: 20 (Med allt skal kan man wäga antaga att i Siler Wänta församling finnes andra willebräd och Mådetjufwar att skälla på, och icke allenast en stackars Lärare, som kan hafwa kommit i all andelig wälmening. Os tyckes, att Pastorn i församlingen hade bort tala med mannen först innan han efter andras berättelser, började skälla på honom offentlig. Red. anmärka.)

Fromma och estertänksamme åhörare af främlingen hwilka funnit många hans ord wärdna och uppbyggliga hafwa dock tänkt sig djupt särade, af några hans uttaltelser, om hwilka de begärt ett omdöme af Pastor i församlingen, och det är detta, som man nu offentlig, inför Gud och församlingen i Herrans namn will afge Om han oqwaladt utan förpligtelse får lära i husen, så måste oss Prestes i församlingen, af hwar rättfärdig och förnuftig människa, och honom sjelf, om han detta är tillerkännas rättighet och pligt att lära från Predikstolen i kyrkan och under Guds tjänsten". Det är wist om

Pastorn icke griper till lagens swärd, derest han icke kan behålla sina åhörare, så har det gått till på andra ställen, hwarest Läsare inkommit i Församlingen. Presterna hafwa måst anlita Länsmän och Riksråden, att med den werldliga Lagens swärd, utrota kättarena, då Läsarna icke wellat taga skäl och Reson af det upplysta Förnuftet. Så se huru länge Historien kan förswara denna falska nitänkan. (N. d. ann.) "Wid sammanträde i Åkerberg har han sagt, "att Christi Lärjungar icke woro pånytt födda förr än på pingstdagen Detta är en i hög grad oförståndig, Guds och Jesu Christi namn förnärmande utlåtelse; "Den som föraktar sändebuddet, han föraktar och den, som det sändt hafwer" säger Jesus. (Men Pastorn i församlingen wet ju icke ännu, hwilken sändt hafwer Läser predikanten Kalen och likwäl hörs det af tonen att Pastorn tar saken ganska bett. Måne icke Pastorn hafwa bordt urderfökt mannen, hwad han går för, innan han uppräder offentlig med sådan hetta, som liknar ett blindt nit. N. a.) "Det är redan oförståndigt, att inbilla sig förstå så djupt Christi Lärjungars och apostlars iure grund, men ännu mer att så owist, och utan all nytta uttala en sådan inbillning till egen upphöjelse Det är oöf alla säkert hälsosammare, att högsakta Christi Lärjungar, än att ringa akta dem i förment förstånd om så heliga män af det namn, som ingen känner, utan den det får. Upp. Bok. 2: 17. Här har Pastorn eller Doctorn åter förskrat sig. En Christen kan högsakta Christi Lärjungar, utan att derföre lägga hyende under

Armarne åt nådajufwen genom det påstående, att Lärjungarne woro pånyttfödda långt före den tid de woro pånyttfödda. Den som påstår, att Lärjungarne woro pånyttfödde långt före pingstdagen, bör åtminstone wisa tiden när detta skall hafwa skett och omständigheterna derwid. Ly icke kan nya födelsen ske menniskan oretande, eller så hemligen, att menniskan sjelf icke wet när det skulle hafwa skett. Man kan toga för gifwet att den som icke wet huru och när den stora sinnes förändringen för sig gått, är ännu oräntfödd och såsom sådan stadd i mörker och okunnighet om Lärjungarnes pånyttfödelse Det ligger alldeles icke inom en Christens insigt, att bestämma tiden för Lärjungarnes pånyttfödelse, så wida han sjelf är pånyttfödd; men det ser ut, som Doctorn i sin hetta skulle anse ett sådant bedbmande wara "oförståndigt" ehuru det för hwarje Christen är en pligt, att jämföra sitt eget själa tillstånd med Lärjungarnes för att deraf kunna hämta någon upplysning om sitt eget själa tillstånd, och förnimma om och huruvida han nu har en lefwande eller en dödd Tro, em han nu är en Christen eller icke, om han är i nådajlandet eller icke. (Fortf.)

(Inskändt.)

Om Påstwedömet i Sverige 3 Art.

Wi erinrade oss i förra artikeln, att den Heliga Skriften är salighetsgrund i afseende på läran och kallad derföre lärogrunden. Wäwen i afseende deruppå finnes i vårt fosterland mycken grofve och finare papistik. Några winkar och bevis derom skola i denna uppsats framställas medden forfhet och ensald som tidskriftens utrymme och stil medgiffwa.

Bland andra willemeningar, som de påswiſſe driſwa och föra med afſeende på Guds ord, är den iſpinnerhet att märka att de ej medgifwa den Heliga ſkrift wara den enda tillräckliga ſälwan till ſalighetenes kunſkap och att de Heliga Guds män ej i allo warit inspirerade (eller haſt Guds andas ingiſtwelſe) i hwad de ſrefiwe. På ſådana ſöregiſtwanden haſwa de och uppfört flera willo meningar och utgiſwit dem för den Heliga andas förklaringar, ur det ſkäl, att kyrkan har den Helig anda och med den drömmen, att den yttre Påſwiſſa kyrkan ſkall (må weta) wara den enda rätta, utem hwilken ingen ſalighet finnes. Det är lätt att finna huru den Heliga ſkrift här igenom ej ſkulle bli en full-fäker norm (eller grund) för lära och tro och huru de påswiſſe tro ſig ha ſkäl wägra lemmän att lära den Heliga ſkrift, ſåwida den ej är förſedd med åtkfälliga ſå kallade förklaringar, hwarförntan ingen förſtändig kunde finna i den Heliga ſkrift flera groſwa påſwiſſa willfarelſer, ſåſom om Jungfru Marias dyrkan, Påſwers ſtåthållerſkap öfwer kyrkan med flera willfarelſer och dårkaper. I Sverige är wäl Gudi lof fritt att läſa Bibla för hwar man. Här ſprides Bibel och andra goda derpå grundade kriſteliga ſkrifter. Och många preſter förmana flitigt bruka den heliga ſkrift. Men för att nu icke låta om det förhateliga Konventikel-Plakatet, ſom ännu i wårt foſterland ſtår quar ſom ett Åkerspöke för att ſtränna förre hovar (ſom ſågas ſwärma från att af Bibelordets ſåd hemta ſjålaföda; ſå finnes i wårt land ſanſte en förre hov, än man tror af ſådana både bland lärda och olärda, ſom tycka ſig genom egen kloſhet kunna ſpekulera eller fundera ut ſalig-

hetdwägen bättre eller lika bra, ſom Propheeter och Apoſtlar framſtälla den och att man ej ſkulle ha nog ſalighets ljus i den Heliga ſkrift utan ſkulle behöfwa hemta åtminſtone endels ljus ur ſitt eget mörka förnuſt. Swad ſåledes de ſjelffloka finna i Bibeln, ſom öfwerensſtämmer med deras naturliga förnuſt, det kunna de antaga, men det öfriqa förkaſta de ehuru förnuſtet utan ordets och andans mönſtrande och ljus är i andeligt mörker — ja ſtraſwar emot ſanningens anda. Då ſåledes beſpottare ſåga: "det ſtår mycket galenſkap i Bibeln", ſå ſkola ju de bekänna, att de ej tro Bibeln wara alldeles efter den heliga andas ingiſtwelſe och bliſwa ſåledes katholiker ſom tro mera på mörens beſlut inom egna bröſt, i ſin egna falſka andas tankar och uppfåt, ſom ſåledes ſkola ſylla och erfatta, hwad de förmena fattas i Bibeln eller ſtrider emot deras högwifa förnumſtighet. De beſinna ej, hwad Kriſtus ſjelf ſäger, att "den himmeſſe fadren haſwer detta fördoct för de förnumſtige och haſwer det uppenbarat för de enſaldige". De beſinna ej, att om Bibeln målar några galenſkaper, ſå är det deras egna och menniſkornas i allmänhet och att om något ſynes dem galet kommer det af deras egen andeliga galenſkap emedan ſåſom Paulus ſkrifwer "Guds galenſkap är bättre än menniſkor med deras egna wiſdom". Andra tro ſig ha lof att på Påwiſſt ſätt inlägga i ſkriften flera meningar ſå att äſwen de klaraste ſkrift ſprak i de wittigaste hufwundläror må kunna wridas ſåſom warnäſor. Och ſe wi på andans inre wittneſbörd, ſom i troende hiertan beſtyrker ſkriftens gudomliga urſprung, ſanning och kraft ſom deſutom genom ſå många inre och yttre

beris i alla tider och folk blifwit ådagalagda, hwad under att så många af vår swenska så kallade Lutheraner, lif som de påwisse bele eller betwifla det inre andans wittnesbord, som de ej kunnat för sin del erfara? Huru många äro ei de som i vår lutheriska kyrka emottrida eller åtminstone ej tro, hwad Luther lärt efter den Heliga Skrift och sålunda wärdigt sätta skriftens textrenhet i fråga! Huru många de som ej lära skriften vara den enda domaren i trosaker, såsom de påwisse lära! De påwisse lära, att skriften ej är wärdig för allmoanen och att mensskoftader ha samma värde. Huru många lutheraner hos oss kunna ej meya delssamma och mera tro på werdliga ordspråk, tidningar och rommer! Och då de påwisse lära, att lekman ej behöfwa läsa i den Heliga Skrift, ja förbjuda dem det, så tyckas wåra swenska Lutheraner till stor del mena det samma hwars före de nära förbinda sig iefwa att läsa i Bibeln såsom wore detta på långt när ej så nödigt som werdliga tidningars inbemtande och jordiska ärenders skötsel, för att ej tala om dem som genom ord och exempel hindra andra afwen sitta husfolk, att höra och läsa Guds ord, i sjället, att dertill uppmantra dem.

Christina Helena Lars dotter från Bonnojärwi i Gelleware Förämling, har haft en syn den 31 Dec. 1851, hwilken syn efter Bonnojärwis egen muntliga berättelse blifwit upptecknad af L. L. Laestadius den 1:sta Januari 1852.

Till upplysning för läsaren bör nämnas, att Christina Helena Lars dotter, är af Lappst härkomst wid 25 år gammal af kolerisk Temperament, och hysterisk natur. Hon

är något mörk lagd, hwilket tillkännagifwer det swarta blodets öfwerwigt, och den dermed följande egenrättfärdigheten som är störst hos mörklagda menniskor. Under sina själs besymmer hade hon wandrat långa vägar för att söka ljus i mörkret, och trost i bedröfwelsen. Hon war egentligen ide i existens, när hon hade den märkliga synen, det war snarare en dröm, hwilken hon berättade på följande sätt. "Jag såg i drömmen, ett stort hus framför mig som war utwändigt hwitmåladt eller hwitlimmat med kalk, och tafet på detta hus war som ett kyrktak. På detta hus war en liten dörr, så att jag måste buga mig innan jag kunde komma derin. När jag kom in i detta hus, märkte jag tre högar. Ut i den första högen war endast dam, ut i den andra högen wore agnar men den tredje högen bestod af korn. Jag steg opp ifrån damm högen hwarest jag först låg (det war utan twifwel det sållade hwetet, hwarom Frälsaren säger: **Simon! si Satan hafwer begärat att fölla Oder som hwete;** damhögen som hon såg war således det sållade hwetet, en syndare, som djefwulen fan handttera som han will; det will säga en menniska, som lefwer efter sina onda lustar ehuru samweter anlagat. "Då der war en menniska, som sade, att mina ögon wore fulla af damm. Sedan satte jag mig wid agn högen och rlockade derifrån några korn i min mun, (förmodligen war det lättkorn, som i andeligt affseende betyder nådatjuswar) som lågo i agnhögen; men man sade mig, att de (lättkornen) äro för min mans räknung. Jag inwände att det wore bättre för henne, att wara i kornhögen, men den (kornhögen) sådes wara beständ för mig; jag swarade på så wara."

"Sedan gick jag ut från huset och såg en stor trädgård,

och grönt gräs växte i denna trädgård. I denna Trädgård såg jag tolf dörrar, hvarigenom människorna kunde komma in, men den trettonde dören var slängd. (Uti uppenbarelse Boken 21 Capitel, talas om de 12 portarna, hvilka bemärka dels de 12. Israels släkter, dels och de 12 Apostlar; men att den 13:de porten var slängd syns härnäst på, att den 13:de Apostelen Pauli lära om Försoningen är ännu för de flesta i Christenheten en hemlighet.) "Midt i trädgården var ett ganska stort träd med många quiflar, och detta träd var i toppen tregrenigt, (treenigbeten). Men quifstarne woro mångfärgade, och hade olika bär. På norr sidan hade trädet swarta bär och swarta blad, men på wester sidan woro bären rosen röda och bladen hade samma färg. På somliga quiflar woro endast blommor; på norra sidan woro blommorna mörka, men på wester sidan woro blommorna hwhita; somliga blommor woro gula och glänsande. Här tyckes wäxelsen i nordn vara afbildad; kautokoino ligger på norra sidan, Jukkajärwi och Selliware, på wester sidan om den punkt, hwarifrån wäxelsen utgick. I kautokoino har Christendomens träd burit swarta frukter och må hända har redan början till Christendomen blommorna på trädets warit mörk. i kautokoino. (Fortsf.)

W i t e å

Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Hopandes Röst i Öknen.

N:o 8. Augusti. 1854. 3 Årg.

Christina Selena Lars dotter från Wonnöjärwi i Selliware församling, har haft en syn den 31 Dec. 1851, hwilken syn efter Wonnöjärwis egen muntliga berättelse blifwit upptecknad af L. L. Westadius den 1:a Januari 1852.

(Fortsf. från föreg. N:o)

"Men de längre quifstarne på trädets hade blommor, och de kortare quifstarne hade bär." (Längre quifstar äro utan twifwel sådana, hwilkas Christendom lyser mera för werlden.) "Detta trädets topp har glänsande blommor; och jag hörde trädets namn: det var äpple träd: barken på trädets var grön, som aspträds bark.

"Uti trädgården war mycket folk, ständande framför trädets: och jag war på norra sidan om trädets, (hwarest egenrättfärdighetens köd är råddande); men solen stän på trädets och på trädets frukt, och solen stän genom bären: och jag tog ett af de swarta bären, som woro på norra sidan och hörsade smaka derpå; men en röst sade: äter du dessa bär? Då blef jag förfärad, och åt det icke". (Egenrättfärdighetens frukter äro swarta, och ingalunda smakliga, dock är det ingen i hela Christenheten, som